2000./6. - Zsúfolásig tömött autóbuszok araszoltak a hét végén Szentendrén át Visegrádra, az egykori királyi székhelyre. A városi rangot nem régen elnyert település közlekedése a fővárosi csúcsforgalommal vetekedett. A tanácstalan autósok és gyalogosok helyzetét egyetlen tájékoztató tábla sem könnyítette. A később érkezők az út mentén álldogáló gépkocsik sorfala között juthattak el a csordultig telt parkolókig.

Sehol egy felirat, sehol egy megállító tábla.

Vagy egy jó torkú kikiáltó: Csak tessék, csak tessék! Itt láthatók szemelvények Magyarország dicsőséges múltjának legfényesebb napjaiból.

Az információs sátorban üldögélő bíborba, bársonyba öltözött kisasszonyok nem sok érdemi fölvilágosítással szolgálanak a betévedt vándornak, még ha az hivatalos hírvivő is vala. A bebocsáttatáshoz sem közel, sem távol egyetlen udvarmestert nem találunk föl. Magad uram, ha szolgád nincs! – látám szemeik csillogásából.

– Amott, túl a tucatnyi pecsenyesütőn, találtatik egy lakás céljára szolgáló kocsi, amelyben székel a minden dolgok tudója, egy ifjú asszony személyében – hangzék a tanács.

Indulék, ámde nem találék. A számos pecsenyesütő illatfelhőjén áttörve végre megpillantám nevezett kerekes alkalmatosságot, de sehol a fent említett fehérszemély.

Bíztattak várakozással, meg, hogy füstjelekkel értesítik. A füst felszála, keveredvén a pecsenyések hívójelével, de eredmény nem mutatkozék. Végre valahára megérkezék a kerekes járómű igazítója, amúgy pendelyben, semmi bársonyban. El is vétém az asszonyságot, mígnem szólítanak, figyelmezzek csak őreá. Előadám jövetelem célját: vinném a hírt ide, s tova..

Meg is tisztel egy nyomatos papírszalaggal, mondván, ezzel bébocsáttatom.

Úgy is lett.

A város vásári orcáját mutatá meg legelébb. Nagy zaj és zsinat uralkodék mindenfelé. Kapkodám fejem s szemem, melyet majd kiüté egy gondolatlan s hév ifjú íjász fegyverével, loholván cserfes menyecskék nyomában.

Csak akkor lelék némi nyugodalomra, midőn a hangos szócsövön át kihirdeték, kezdetét veszi a bajvívók és lovagok tornája a Király és a Királyné előtt. Magam is csatlakozék a nézősereghez és bámész csodálókhoz, hogy híven tudósíthassam enyéimet a Danubius túlsó oldalán. Ami csuda dolgokat ott láték, azt elmondani alig lehet. Legyenek beszédesebbek a képek!

Az Úr 2000. évében, Szent Jakab havának 8-dik napján pennát ragadott és lejegyezte: a Zétényből való Zoltán nótárius.

A képmásokat rögzítette: a 2Z Fotó & Média céh.

Képek:

* A királyné első udvarhölgye talpig kékben
* Vajon mit tudhat az udvari bolond ravasz mosolya mögé rejtőzve?
* Hófehér, habos ingéhez hasonlatos a tejföl, mit a fehérnép keneget a lepényre
* Az apródnép is keményen feszíti az íjak idegét
* Pallos páncélümöggel, kard csupasz karral feszülnek egymásnak ellen, mások elhullanak...
* Nagy dühvel és elszánással rontanak a másikra a bősz lovagok
* Firenze zászlói táncolnak vígan az égen
* Árpád pajzsra emeltetik

Zétényi Zoltán - A képmásokat készítette a2Z Fotó és Média céh